

til alle Erhverv. Det var det, vi skrev. Det var ikke et Frieri til Højre, mindst til de nuværende Konservative... (Stemmer: Jo!)... Ja, saaledes er nu min Opfattelse, og min Fortolkning af „Social-Demokraten“'s egen Artikel maa vel være den rigtige, og den stemmer nøjagtig med Ordene og Aanden i Artiklen. De Herrer vil ikke ved at læse den Artikel op paa noget Møde i Sommerens Løb kunne bevise, at det var et Frieri til Højre. Hvis man siger: Læs den Artikel op, og den saa læses op, vil Ordene vise, at de, der paastaar noget saadant, har ganske Uret. (Afbrydelse: i, at De vilde støtte?). Vi vilde støtte enhver Regering af den Art, jeg her har skildret, som vilde koncentrere hele sin Kraft paa at føre Danmark saa godt som muligt ud af Erhvervs-krisen; det gav vi Tilsagn om i „Social-Demokraten“ i Sommeren 1921, og jeg tror, at mange i vort Land vilde have ønsket, at en saadan Politik var blevet fulgt. Men de Konservative har ikke ført en saadan Politik, de har fortsat en Politik, der i dette Øjeblik gør dem mindre regeringsdygtige, end de nogen Sinde har været her i Landet siden Systemskiftet i 1901; tænk, om Højre i disse 22 Aar havde ført en fornuftig Politik ...

Formanden: Jeg havde foretrukket, at det ærede Medlem havde benyttet den Lejlighed, som han selv erkendte var naturlig ifølge Forretningsordenen, i Stedet for at benytte denne anden Behandling, hvor Forhandlingen drejer sig om bestemte Ændringsforslag til et Forslag til Lov om Luksustold og Ændringer i Toldlovgivningen.

Borghjerg: Deri har den højtærede Formand naturligvis fuldkommen Ret, men jeg maa dog tilføje, at det er lidt mere tiltalende at tale her ved Halvnytiden, hvor der er nogle Folk i Salen, Referenter i Presselogen og Tilhørere, og hvor der er Mulighed for, at Pressen kan bringe ens Ord videre og Vælgerne følge med, end at holde en Tale Kl. 2 om Natten, uden at nogen nogen Sinde erfarer dens Eksistens.

Formanden: Jeg forstaar denne Stimulans, men Formanden er dog ikke berettiget til at se bort fra Forretningsordenen.

Borghjerg: Nej, det forlanger jeg heller ikke. Om de foreliggende Forslag til

Toldsatser maa jeg sige, at de for saa vidt allerede har undergaaet en Forbedring. Oppositionen har gjort sin Indflydelse gældende, det understreger vi. Vi mener, at hvad der er tilbage i Torvekurven, skønt Appelsinerne er rullet ud — og det er godt —, er dog af en saadan Art, at vi paa ingen Maade kan se derpaa med Velbehag, tværtimod. Der er Ting deri, som, kan man vel sige, hverken gør fra eller til. Denne Kaviartold med Tilbehør, som skal give 10 000 Kr. om Aaret, er aabenbart kun sat ind af dekorative Grunde. Den gør finansielt hverken fra eller til, men den pynter. Det er af den Slags Retter, som sættes ind paa Store Bælts Færgen; i alt Fald stod der i gamle Dage — nu kommer jeg der ikke saa tidt — en Fasan paa Bordet, men den gik igen, tror jeg nok, Dag efter Dag; det var kun de naive og meget lidt kyndige Folk, som nærmede sig denne Fasan, Disse Skueretter — ja, denne Kaviartold betragter jeg som saadant et Pyntestykke — kan være gode til Sommerens Møder, naar vi Socialdemokrater og Radikale skal skældes ud, fordi vi gaar imod Luksustolden: Tænk, her har Regeringen foreslaaet en forhøjet Skat paa Kaviar, og det modsætter Socialdemokraterne og de Radikale sig. Der kan maaske laves lidt Agitation derpaa. Jeg mener altsaa, at denne Sats er kommet med af dekorative eller, for at sige det mere rent ud, agitatoriske Grunde. Saadanne Ting skal jeg ikke opholde mig nærmere ved, de gør, som sagt, reelt hverken fra eller til, men vi er jo i øvrigt langt ud over det egentlige Luksusbegreb. Allerede naar vi kommer til Ting som saltet Laks, røget Laks, Hummer, Krebs, Rejer, for hvilke Tolden nu forhøjes til 1 Kr. pr. kg, er der allerede Tale om Ting af en noget anden Art end Kaviar. Jeg glemte for Resten at nævne en Ting, og den skal nok gøre rigtig Virkning ude paa Vælgermøderne; jeg glemte at nævne, at det er ikke blot Kaviar, for hvilken der foreslaas Toldforhøjelse, det er ogsaa spiselige Fugle-reder. Dem skulde jeg have ladet hænge, skulde ikke have opholdt mig ved. Men med disse Ting, jeg her har nævnt, nærmer vi os dog stærkt til, hvad man faar — jeg jeg vil ikke sige til daglig paa en Restauration, hvis man er nødt til at komme der —, men til, hvad Folk, der er nødt til at ty til Restaurationer, fordi de ikke har et Hjem, hvor de kan modtage nogle fremmede, faar, naar de samles til et Samvær, der er en lille Smule mere festligt end det rent daglige med Spegepølse o. s. v., idet